

*Zo veranderden de tijden in het Veilige Land.
Van de held van de alfen verworden tot de gevangene van
de heersers en ten slotte tot het schoothondje van machtsbe-
luste mensen – schijnbaar.
Maar mijn tijd komt, zal weerkomen.
Want dat heb ik geleerd van: de tijd.*

Teruggevonden geheime aantekeningen bij:
De Geschriften der Waarheid
op bevel opgetekend door Carmondai

Hoofdstuk 1

*Het Veilige Land,
Verenigd Koninkrijk Gauragar-Idoslân, in de stad Vrijsteen,
6492e zonnecyclus, vroege zomer*

‘Zo snel als dingen veranderen,’ mompelde Boindil ‘Woestling’ Dubbelkling uit de clan van de Bijlzwaiers in zijn schitterende zwartzilveren baard die hij zorgvuldig had gekamd.

Hij reed gepantserd en bewapend op een zwart-wit gevlekte pony het stadje Vrijsteen binnen, waar krap twee cyclussen eerder een afschuwelijk bloedbad onder de bevolking was aangericht. De alfen beschouwden de beenderen van de toenmalige stedelingen als welgevormd en ze hadden de inwoners op de marktplaats bij elkaar gedreven, vermoord en uitgebeend om alles wat ze goed genoeg achtten voor hun kunstwerken te gebruiken.

De letterlijk leeggebloede stad was na het einde van de zwartogen in een ware levensbron veranderd, met kronkelige straatjes waar de koning van de Tweeden en sinds kort ook de grootvorst van de dwergenstammen nu op zijn gemak doorheen reed.

Vooraf jonge mensen hadden zich in de verlaten woningen gevestigd. De akkers werden bewerkt en droegen dikke aren en aan de bomen hing uitstekend fruit. Het was een opbloei na tientallen cyclussen van verschrikkingen en duisternis.

In deze stad, die symbool stond voor de verandering van het Veilige Land en het begin van een nieuw tijdperk, vergaderde Woestling met de Raad van Koningen, bij wie ook de elf Ilahín zijn opwachting zou maken.

Sinds de laatste ontmoeting was er een halve cyclus verlopen, en de heerser over alle kinderen van de smid vond dat het de hoogste tijd werd voor een stevig onderhoud. Het wederzijds uitwisselen van informatie kon het persoonlijke gesprek niet vervangen.

Dingen moeten gezegd worden. Het liefst bij een pot zwartbier. Hij stuurde de pony van de straat af door een poort waarboven de vlaggen van alle koninkrijken wapperden. Boven de vlaggen prijkte de naam Heldenhof.

De hoeven van het rijdier klepperden op de keien en de muren van de vakwerkgebouwen rondom de rechthoekige binnenplaats antwoordden met de echo.

Twee mensenkrijgers die achter de doorgang stonden, salueerden onmiddellijk met hun speren toen ze het zegel van de dwerg zagen. De rechter schildwacht riep de naam van de aangekomen leider luidkeels zodat iedereen in de huizen op de hoogte was.

‘Is dat echt nodig?’ bromde Woestling. ‘Wat al die slagen met hun wapengekletter en gekrijs niet voor elkaar kregen, wil jij kennelijk nog afmaken: ik zou er doof van worden.’

De soldaat grijnsde schuw, maar durfde niets te zeggen.

De dwerg stopte voor de schuur, gleed uit het zadel, rekte zich uit en streelde zijn rijdier. ‘Je hebt het goed volgehouden, maar ik vind dat rijden toch nog steeds niets waard.’

Woestling had afgezien van een gevolg. Een ervaren krijger zoals hij had geen metgezellen nodig; die hinderden hem alleen maar om snel vooruit te komen. De weg vanuit het Blauwe Gebergte, waar zijn koninkrijk lag, was behoorlijk lang, maar voor een po-

ny en een gast waren altijd een stal, hooi, een maaltijd, zwartbier en een bed te vinden.

Hij gooide zijn ingevlochten zwartzilveren staart op de rug en stak zijn hand uit naar de kraaiensnavel die in de houder aan het zadel bengelde. Op dat moment vloog de deur van de herberg open.

Rodario de Ongenaakbare, die zich sinds kort met de titel heerser mocht tooien, stapte naar buiten. De nazaat van de grootste toneelspeler van het land droeg een stralend wit gewaad met ontelbare bonte borduursels dat door een zwarte gordel op zijn plaats werd gehouden. Om zijn schouders hing een bruine cape met groene bergvoorstellingen. Op zijn aristocratische gezicht prijkten een sikje en een stoutmoedige snor, zijn bruine haren lagen in verzorgde lokken om zijn hoofd.

‘O, allervoornaamste der voornamen!’ riep hij overdreven, met zijn armen gespreid ter begroeting. ‘Ziet, van geringe gestalte maar met het hart van een reus stuurt hij...’

Woestling nam hem op. ‘Wat sleep jij daar in vredesnaam mee aan je lijf?’ Hij trok de kraaiensnavel met een ruk uit de houder en legde hem grijnzend over zijn schouder. De ringen van zijn maliënkolder rinkelden zacht. ‘Een ochtendjas?’

‘Dit is, onwetende dikkop, de nieuwste mode uit mijn rijk.’ Rodario, koning van Urgan en minnaar van zowel Mallenia als Coïra, draaide een keer zeer teatraal om zijn as, zodat de slippers van zijn mantel rondzwierden. ‘Het is mijn eigen ontwerp.’

‘Zo, ben je het nu al vergeten? Je staat niet meer op het podium. Je zit op een echte troon en je moet heerser zijn, niet spelen.’ Woestling haalde zijn hand door zijn baard. ‘Bovendien ben je aangekomen. Ze zullen de zetels groter moeten maken.’

‘Kijk hem staan, de vriendelijkheid in dwergengestalte.’ Rodario zette zijn handen op zijn heupen en lachte. ‘Dat noem ik nog eens een uitwisseling van beleefdheden!’

‘Wie mij gering van gestalte noemt hoeft niet op genade te rekenen.’ Woestling liep naar de voormalige toneelspeler toe en stak zijn hand uit. ‘Niettemin ben ik blij je te zien, koning Rodario de Eerste.’

Hun handen vonden elkaar en de man maakte een kleine buiging. De scherts was van zijn gezicht verdwenen. ‘Het is me een eer je te zien, mijn vriend, grootvorst Boëndil.’

Ze keken elkaar glimlachend aan, lieten na een ferme handdruk los en gingen naar binnen.

‘Sinds wanneer heb jij dat haar aan de zijkant niet meer afgeschoren? Ziet er vreemd uit.’

Woestling wimpelde de vraag af. ‘Geen tijd gehad.’ *Hij is en blijft een toneelspeler. Ik ga absoluut mijn kapsel niet bespreken.*

In de hoge, aangeklede gelagkamer die voor de vergadering van de Raad van Koningen was ingericht, wachtte de zwartharige Ilahín, die een soortgelijk gewaad droeg als Rodario, maar met minder oplichtend wit en zonder versieringen. De elf maakte daarvoor meer indruk dan de koning van Urgon, vond Woestling.

Lijfwachten van de verschillende heersers, herkenbaar aan de tekens op hun pantsers, stonden in volle wapenrusting in de hokken, voorzien van kleine schilden en korte zwaarden, om gezamenlijk het leven van hun meesters te beschermen.

De waard en zijn bedienden hadden kosten noch moeite gespaard en zelfs guirlandes rond de ramen opgehangen. Er hing nog een lichte geur van de loogzeep waarmee de vloer was geschrobd, vermengd met een zweem baklucht van garend vlees. Er was voor eten gezorgd.

Ilahín knikte de nieuwkomer toe. ‘Gegroet, grootvorst. Ik ben verheugd dat u veilig en wel bent aangekomen.’

Mallenia, zoals altijd in zware wapenrusting, zat al aan tafel en bestudeerde een paar bladen met nieuwsberichten. Ze was zo in haar lectuur verdiept dat ze Woestling nog niet had opgemerkt.

Toen Rodario haar wilde aanspreken, hield de dwerg hem tegen. ‘We hebben later nog genoeg tijd. Laat haar lezen.’

Hij kreeg van een serveerster een bewerkte ivoeren kroes met zwartbier aangereikt en proostte naar de zaal, zonder de kraaiensnavel van zijn schouder te tillen. ‘Op Vraccas en de Raad van Koningen. Mogen de wegen onderweg naar huis minder stoffig zijn.’

Hij dronk de grote kroes in één teug leeg en wenkte al voor de volgende, wat Rodario met een brede grijns op zijn gezicht aankeek.

‘Zeg, toneelspeler, ik zie een van je vrouwen aan de tafel zitten. Waar is de andere?’

De blonde hardos van Mallenia schoot onmiddellijk omhoog, haar ogen tot smalle spleetjes dichtgeknepen.

‘Vertel me niet dat je verstand in een van die vele gevechten

een tik heeft opgelopen,' zei ze met een giftig glimlachje.

Woestling verruilde de lege kroes voor een volle. 'Is het dan niet zo?'

Hij keek Ilahín met grote ogen aan. 'Zeg me dat ik niets verkeers heb gezegd.' Hij gebaarde met de volle drinkkan naar Rodario en er spatte wat schuim over de rand. 'Hij hier durft natuurlijk niets te zeggen. Zij heeft het grootste zwaard.'

De elf had moeite om zijn lach in te houden.

Bij de poort werd de aankomst van koningin Astirma van Sangreïn en van koning Natenian van Tabaïn luidkeels aangekondigd. Te oordelen naar het vele hoefgeklepper arriveerden beiden met een groot gevolg.

'Heerlijk! Laten we ze welkom heten.' Rodario haastte zich opgelucht naar de deur en verdween naar buiten.

Kleine lafaard. Woestling lachte in zijn kroes en dronk van het bier. 'Dan is het wachten alleen nog op Coïra en Isikor van Rân Ribastur.'

Maar Ilahín schudde zijn hoofd. 'De maga komt niet. Ik heb een verzegelde brief van haar bij me, met daarin haar eigen woorden.'

'Aha.' De dwerg liep naar de plaats aan tafel die voor hem was gereserveerd, duidelijk gemarkeerd door de banier van de grootvorst, die erachter van de balustrade hing. Pas nu haalde Woestling de kraaiensnavel van zijn schouder en liet de zware, ijzeren kop met het lange, gebogen uiteinde op de vloerplanken dreunen. 'En waarom komt ze niet?'

De elf ging naast hem zitten. 'Ze wil andere magische bronnen opsporen. Die van ons is uitgeput, heeft ze vastgesteld.'

Verwonderd trok de dwerg zijn wenkbrauwen op. 'Uitgeput?' Van schrik had hij nog een slok nodig.

Het betekende dat zich nu alleen nog in zijn eigen rijk in het Blauwe Gebergte een vrij toegankelijke en bekende bron bevond, bewaakt door zijn gemalin Goda en hun gezamenlijke kinderen.

Het ging echter minder om de veiligheid dan om de kwestie dat het voor Coïra moeilijk zou worden snel aan energie te komen voor haar magie. Dat zou in vreedestijd een minder hoge prioriteit krijgen dan wanneer het Veilige Land zou worden aangevallen.

'Er zullen ongetwijfeld nieuwe worden gevonden. Dat is tot nu toe altijd zo geweest,' zei hij, om zichzelf en de elf gerust te stellen.

Ilahín leek zich echter geen zorgen te maken. 'Eigenlijk vinden

we het zo zelfs nog beter. Wat lange tijd binnen de invloedssfeer van de alfen lag, is door die beïnvloeding misschien veranderd. Dat was ook de wens van Coïra: een zuivere, verse bron vinden, vol ongerepte energie. Sitalia zal ons er een wijzen.'

'Dat is ook zo. Laten we op jullie godin hopen. Vraccas komt niet in aanmerking. Die houdt niet van magie.'

Koningin Astirma en koning Natenian betraden de gelagkamer onder begeleiding van Rodario, talrijke lijfwachten en een handjevol hovelingen.

De heerseres was zelfs naar menselijke maatstaven nog heel jong en haar bruingebrande huid en gebleekte blonde haren getuigden ervan dat ze vaak onder de woestijnzon had verbleven. Over de spaarzame kleding aan haar lijf droeg ze tegen de blikken een half doorzichtige mantel van geweven zijde.

Natenian, in een wijd, korengeel gewaad gehuld dat zijn gebrekkige lijf verhulde, moest geleid worden en kon ondanks zijn stok en de ondersteuning nauwelijks overeind blijven. De bruinharige man hoestte, rochelde en trok met zijn rechtervoet, hoewel hij niet veel ouder kon zijn dan Astirma. Het verwonderde Woestling niet dat hij zijn plaats op de troon wilde vrijmaken voor zijn jongere, gezonde broer.

Mallenia verzamelde haar documenten en knikte de laatst binnengekomen heersers toe alsof het soldaten waren die bij elkaar kwamen om een aanvalsplan te bespreken. Ze had nooit veel opgehad met uitvoerige plichtplegingen onder haars gelijken, bedacht de dwerg. *Een van haar voordelen.*

'We kunnen beginnen.' De ido hield een brief omhoog waaraan verschillende zegels bungelden om de echtheid ervan te bevestigen. 'Isikor laat weten dat hij vanwege het weer zelf niet kan verschijnen, maar hij sluit zich bij de meerderheid aan als het op een stemming aan zou komen. Altijd ter bevordering van het welzijn van het Veilige Land.'

'Bravo, bravo!' Woestling keek tevreden rond. 'Dat zet er vaart achter. En alle lof voor de boodschapper die de brief hier bracht. Hij schijnt beter tegen het weer bestand te zijn dan zijn koning.'

De heerseressen en heersers lachten.

Allen zochten na een korte begroeting hun zitplaatsen op en iedereen kreeg water, bier en wijn geserveerd, terwijl de diverse hovelingen en hun gevolg zich terugtrokken in de schaduw van de

balustrade. De Raad van Koningen kon de zitting beginnen.

Mallenia had de rol van voorzitter bij de besprekingen omdat de vergadering in haar land plaatsvond. ‘Ik groet de heersers en heersers van het Veilige Land en vraag allereerst uit naam van alle aanwezigen de bijstand van de goden. Mogen ze ons beschermen en wijsheid schenken om de problemen in het belang van de onderdanen en inwoners op te lossen.’

Woestling mompelde zijn instemming. *Daar kan Vraccas niets tegen hebben.*

‘Ilahín, jij hebt een bericht van Coïra voor ons.’ Mallenia nodigde hem uit het zegel te verbreken en de brief voor te lezen.

De elf deed wat hem gevraagd werd en verklaarde tegenover iedereen dat de maga op zoek was gegaan naar een nieuwe bron voordat hij haar eigen woorden voorlas:

Hooggeëerde Raad van Koningen,

Mijn hartelijke groeten vanaf een onbekende plaats ergens in het Veilige Land, waar ik mij zeker zal bevinden op het moment dat Ilahín mijn woorden voorleest.

De bron heeft zijn macht verloren en aangezien ik niet alleen aangewezen wil zijn op de bron bij mijn geachte vriend Boëndil Dubbelkling, moet ik eropuit trekken en zoeken.

Hoort: in Weyurn worden de lopende zaken zolang door Rodario behartigd. Hij zal ook ter vergadering uit mijn naam kunnen stemmen.

Ik ben er zeker van dat Samusin mij ter compensatie voor het verlies van de bron iets beters zal schenken. Of dat wellicht al heeft gedaan.

Het zal niet lang duren voordat ik in mijn ambt en waardigheden terugkeer.

Ik hecht er zeer aan te benadrukken dat Ilahín en zijn gemalin, alsmede de andere elfen, mij als een goede vriendin hebben behandeld.

Mogen Palandiell en Sitalia bij jullie aan tafel zitten!

Coïra

Maga en heerseres van Weyurn

Natenian sloot zijn ogen en iedereen zag de afkeurende blik van Astirma.

Twee mensen konden op deze manier elk besluit van de raad blokkeren, of naar goeddunken sturen. Het besluit van koning Isikor om zich bij de meerderheid aan te sluiten, maakte het volstrekt onmogelijk om Mallenia en Rodario weg te stemmen.

Dat kan nog leuk worden. Woestling hief zijn bijna lege kroes en proostte in de richting van de Ongenaakbare. ‘Nu hebben we bijna alleen nog grootvorsten aan tafel zitten,’ riep hij goedgemutst, en de elf begon te lachen. ‘We moeten nieuwe titels bedenken.’ Hij dronk en kreeg een nieuwe, volle kroes aangereikt.

Niemand vermoedde dat er meer achter zat dan de dranklust van een schijnbaar vrolijke dwerg, van wie iedereen de directe en onverbloemde commentaren accepteerde.

‘Hier heerst het verstand,’ antwoordde Rodario, die geruststellend in de richting van de vorsten van Tabaîn en Sangreîn keek. ‘Geen zorgen. De dagen zijn voorbij dat iedereen alleen voor zichzelf het onderste uit de kan wilde hebben.’

Dat klonk in elk geval koninklijk. De dwerg sloeg met de drinkkan op tafel om de woorden te onderstrepen. ‘Nogmaals: bravo, bravo!’

‘Ik ga ervan uit dat er altijd naar onze stem geluisterd zal worden,’ zei Natenian nauwelijks hoorbaar. ‘En aangezien ik nu toch het woord heb en daarna vanwege mijn zwakke gezondheid zal moeten zwijgen: mijn omlopen als koning zijn geteld. Ik treed af ten gunste van mijn broer, die Tabaîn langer zal kunnen dienen dan ik.’ Hij deed zijn grijsbruine ogen open en richtte zijn blik op Ilahín. Zijn borst rees en daalde alsof hij net had gerend. ‘Zodra hij uit Lesinteil terug is, volgt de troonswisseling. Beschouw mij daarom als zijn plaatsvervanger en een gezant van mijn land.’

Mallenia applausseerde als eerste, waarna de anderen haar bijvielen. Woestling klopte met de greep van zijn kraaiensnavel tegen de zijkant van de tafel.

‘Dan bespreken we nu de toestand van ons geliefde Veilige Land,’ begon Mallenia. ‘Dat Boëndil Dubbelkling tot grootvorst over alle dwergengstammen werd benoemd, is al genoegzaam bekend.’

De dwerg knikte de anderen met een nors-vriendelijke uit-

drukking toe, waarmee hij verdere vragen wilde voorkomen.

‘Vanwaar die ommekeer?’ vroeg Astirma tot zijn spijt. ‘Had u niet zelf voorgesteld om het ambt twintig cyclussen te laten sluimeren?’

Hij zuchtte in stilte. ‘De omstandigheden,’ zei hij op een gemaakt luchtige toon. ‘De stammen wilden een koning en ik kon niet langer weigeren. De wil van Vraccas, zou je kunnen zeggen.’

Dat het de laatdunkende houding van de elfin Fiëa was geweest die hem ertoe gedreven had, verzweeg hij.

Hij wilde die omloop getuige zijn van de ontmanteling van het alfenrijk en hoorde over een verzakking van het aardrijk waardoor er een doorgang was ontstaan naar een oord waarin de afschuwelijkste monsters leefden: Phondrasôn.

De dwerg geloofde inmiddels met velen van de stammen dat Tungdil Goudhand, de ware grootvorst van de dwergen, nog leefde en in Phondrasôn verdwenen was.

Daarom had Woestling onmiddellijk met een groep de ingestorte krater willen ingaan om een zoekactie te houden, maar Fiëa had hem tegengehouden. Sindsdien was hij er nog sterker van overtuigd dat zijn vriend nog leefde en dat sommige elfen alleen onder groot voorbehoud te vertrouwen waren.

Bovendien wilde hij de dwergen zo nodig als een gesloten strijdmacht kunnen aanvoeren, als er gevaar dreigde.

Met het oog op de tienduizend elfen die het Veilige Land zijn binnengekomen niet de slechtste beslissing die ik ooit nam. Hij hield die gedachte voor zich om de stemming niet te bederven.

Bovendien had hij op eenzame momenten nog met andere dingen te kampen. Het elixir waarvan hij had geproefd...

Ook die gedachte schoof hij terzijde. *Dat kan ik nu niet gebruiken.*

Astirma scheen genoeg te nemen met de uitleg. Ze keek naar de dwerg en vervolgens naar zijn drinkkan. De koningin keurde zijn drinkgewoontes af. ‘Ik begrijp dat ook de kinderen van de smid een leider moeten hebben die ze in noodgevallen kan verenigen. Een wijze leider.’

Woestling ging niet op haar opmerking in, maar knipoogde alleen even.

‘Dan komen we nu bij Aiphatòn,’ ging Mallenia verder. ‘Voor zover we weten, bevindt hij zich nog altijd buiten het Veilige Land.’

Hij volgde een spoor van de alfen dat hem door het Grijze Gebergte voerde. Dat was ruim een cyclus geleden. Heeft iemand nog nieuws op dit gebied?’

Hoofden werden geschud en Woestling nam weer een slok.

‘Ik vind het verheugend dat hij zijn taak serieus neemt.’ Ilahín stond op. ‘Ook wij werken aan het uitwissen van sporen die naar de alfen verwijzen. Met hulp van de maga lieten we de natuur in de voormalige alfenrijken weer ontluiken. Jullie zouden Dsôn Bhará niet herkennen, zo prachtig ziet het er inmiddels uit.’

‘Jullie zijn ook met genoeg elfen,’ beaamde Woestling vriendelijk. ‘Had ik dat al gezegd? Er zijn binnen een cyclus iets meer dan tienduizend elfen het Veilige Land binnengekomen, uit het zuiden, westen en oosten. Onze poortwachters lieten ze ongehinderd door als na controle vaststond dat het niet om verklede alfen ging.’

Er klonk gemompel rond de tafel. Daar had niemand op gerekend.

Woestling zag dat Mallenia een bedenkelijk gezicht trok. De koningin en krijgsvrouw dacht onmiddellijk aan een mogelijke bedreiging en Rodario zette zijn vingertoppen tegen elkaar en eiste met zijn indringende en enigszins overdreven blik een uitleg van de elf.

‘Daar zijn we de dwergen ook zeer erkentelijk voor.’ Ilahín liet de anderen niet lang op antwoord wachten. ‘Mijn volk heeft in de afgelopen cyclussen en in de geschiedenis van het Veilige Land zeer verschillende rollen gespeeld...’ begon hij, maar iets anders trok de aandacht van de dwerg.

De zangerige, al te zoetsappige woorden weergalmden in zijn oren en werden tot een onaangenaam achtergrondgeruis terwijl hij zich op een lijfwacht concentreerde die naar binnen kwam en die het wapen van het koninkrijk Urgon droeg.

In tegenstelling tot zijn kameraden liep hij kaarsrecht, met een voorbeeldige houding, wat niet helemaal klopte. Bovendien leek zijn wapenrusting op sommige plaatsen te klein, en op andere te groot te zijn.

Waarom heeft hij een speer bij zich? Woestling dronk zijn schitterend gesneden ivoren kroes leeg en draaide zich om naar de bediening. Het viel hem daarbij op dat de lijfwacht de speerschacht voorzichtig vastpakte; zijn leren handschoen kraakte zacht.